

Tíz körömmel a magányból
én is kibontalak.
Ha te velem, ki ellenem?
Ha mi együtt: tudjuk mindjárt,
mire megyünk, kikkel megyünk.
Szeme közé nevetünk majd
— belécseng az idő füle —
annak a sakálnak
a nagy pusztaságban.
Meglásd, édes társam,
általjutunk ködön, lápon,
sivatag magányon,
ott áll majd a Nagyfa
bíborban-aranyban, őszi verőfényben
békesség lankáján, élet-patakparton,
halálunk határán.
Ha te megtorpannál, egyedül maradnék,
akkor is elmennék, egymagam indulnék
a mindenség ellen.
Ahhoz a patakhoz akkor is eljutnék,
halálom után is,
új szívek, új vágyak,
friss erők hatalmán
otthonos hazámba.
mégis megérkeznék

ZOMBORI LÁSZLÓ: BELVIZEK